

Спорови око Закона против дискриминације поново су у Србији отворили питање утицаја грађанског друштва на државу. Невладине организације осуле су дрвље и камење на СПЦ, оптужујући је да има повлашћени положај. У следећем кораку НВО су напале и власт да исувише попушта Цркви. На крају ове НВО офанзиве, прозван је и председник Тадић као најодговорнији што ће, због овог пропуста, у Србији наступити „изневереност наде у остварење европске будућности”.

Нико из тог доста уског круга НВО није приметио да критикујући „повлашћеност” других у исто време захтева нарочити положај за себе. Реч је о упорној амбицији неколико НВО да под своје идеолошко старатељство ставе целу Србију. Та амбиција почива на редукцији једне идеје (грађанског друштва) на идеологију (грађанизма), из чега произилази и својеврстан захтев за политичким монополем.

Грађанисти, наиме, верују да носилац политичког суверенитета у Србији није грађанин од крви и меса, човек са конкретном историјом, културом, животним навикама, системом вредности, националном припадношћу... Не, за грађанисте је носилац суверенитета у Србији некакав апстрактни грађанин, кога они виде као идеалну пројекцију „европског човека”. На основу њихове сопствене визије какав треба да буде тај „европски човек”, који су његови интереси, које су његове вредности итд, грађанисти себи дају за право да суде и о конкретном грађанину, односно о његовим политичким представницима. Грађанисти, заправо, тврде да боље од нас, „недовољно изграђених Европејаца”, у шта спадамо готово сви ми остали, знају који су наши стварни интереси, у које вредности ми треба да верујемо, шта су наши друштвени и историјски циљеви итд. Зато грађанисти не признају истински легитимитет демократских установа у Србији. Јер те установе – скупштине, странке, владе – само изражавају „лажну свест” конкретних грађана Србије, а не пројектовану европску идеју. А ту идеју, боље од грађана и политичара, знају једино – грађанисти.

Када, дакле, наши грађанисти држе „евроинтеграцијске” и „људскоправашке” лекције влади и Борису Тадићу они се понашају истоветно као и стари политбиро КП. Комунистичка номенклатура је, наиме, веровала да боље од конкретних радника, боље од пролетера од крви меса, зна шта су „прави” интереси и „праве” вредности радничке

класе. Марксистичко знање о „светско-историјском кретању” наводно је давало политбироу право да занемарује захтеве и интересе конкретног, емпиријског пролетаријата. На основу тог „знања” политбиро је под своје старатељство стављао целу државу и цело друштво. Исто то данас раде и грађанисти. На основу тога што мисле да знају шта су „европске вредности” и „како се најбрже стиже у ЕУ”, директори НВО које немају више од десетак чланова желе да издају беспоговорна политичка наређења демократски изабраним представницима народа за које је гласало два милиона људи!

Једно од тих „беспоговорних наређења” јесте и поменути Закон против дискриминације. Он се има усвојити тачно у оном облику у коме су га написале НВО, иначе ће на скупштину, владу и председника бити бачена вечна „антиевропејска” анатема! Совјетски официри су могли и по сто пута да однесу победу на бојном пољу. Али, ако су само једном заказали у извршавању наређења идеолошких комесара, летео им је чин (а некад и глава). Борис Тадић је могао по сто пута да победи Николића, Коштуницу и остале „српске националисте”. Он може и по сто пута да „размени крв” са функционерима у Бриселу или Стразбуру. Али, ако само једном не испуни наређење наших НВО могла биће му одузете све „европејске” инсигније, а он сведен на „рenegата атлантизма-људскоправизма”.

Смешно ми је да баш ја браним ову владу и Тадића. Али, они су поступили као сваки други рационални актер. На једној страни су имали десетак НВО са стотинак чланова. На другој страни су имали јединствени наступ православне, католичке, исламске и јеврејске верске заједнице, иза којих стоји неколико милиона верника. Само у идеологизованом свету марксизма-лењинизма (односно атлантизма-људскоправизма) бројеви се не рачунају. Али у демократији и математици бројеви су ипак нешто. Sorry. Тадић и остали су добро поступили. Не зато што су ренегати, већ што су реалисти. А бити реалиста у демократској Србији у најмању руку претпоставља да не намећете милионима вредности које имају само њих неколицина. Макар их та неколицина до сутра проглашавала „светим” и „европским”.